שלושה כלבים.

ל.בכשטיין

בן ובת היו לרועה צאן זקן והוא הוריש להם את כל רכושו, הבית ושלושה כבשים. על מיטת חוליו אמר להם עוד "נהגו כמו אחים וחלקו את הירושה הדלה בלי ריב ומדון, ודאגו זה לזה."
כאשר אבא מת הבן שאל את אחותו מה עדיף לה, הבית או הצאן? אחרי שבחרה בבית שלהם אמר "אם כך, אקח את הכבשים ואלך לעולם הרחב. רבים מצאו שם כבר את אושרם ואני בר מזל הנני."
הוא יצא עם חלקו בירושה, אך עבר זמן רב והמזל לא האיר לו. אך יום אחד, כשישב מיואש בפרשת דרכים, ראה לידו אדם עם שלושה כלבים שחורים, אחד גדול מהשני.
"הי, בחורי" אמר האיש "יש לך כאן שלושה כבשים יפים. אולי נתחלף, אתה תיתן לי את הכבשים ואני אתן לך את הכלבים."
הבחור, למרות שהיה עצוב ומיואש, התחיל לצחוק בקול "מה אעשה עם הכלבים שלך. הכבשים שלי דואגים לעצמם לאוכל, ואת הכלבים אאלץ לאכיל."
"הכלבים שלי מיוחדים" ענה לו האיש "הם יאכילו אותך במקום שתאכיל אותם, והם יביאו לך מזל. הקטן שביניהם נקרא 'הביא אוכל', השני 'קרע אותו' והגדול ביותר שמו 'שבור ברזל ופלדה'."
הצעיר השתכנע בסוף ונתן לאיש את הכבשים. אבל כדי לבחון את הכלבים קרא "הביא אוכל" ומיד הכלב רץ משם וחזר כעבור רגע עם סל של מאכלים טובים ביותר. זה הספיק לצעיר כהוכחה שהחילופין היו כדאיים, והוא המשיך ללכת עם הכלבים שלו.
בדרך עברה כרכרה רתומה לשני סוסים מכוסים בשמיכות שחורות, וגם העגלון היה לבוש שחורים. בכרכרה ישבה נערה יפהפה שבכתה מרות. גם הסוסים הלכו בראשים מורדים, בעצב ובאיטיות.
"עגלון, מה קורה כאן?" שאל הרועה. העגלון לא

רצה תחילה לדבר, אבל אחרי הפצרות סיפר שבסביבה התנהל דרקון איום וכדי שלא יהרוס את הממלכה כולה חייבים להביא לו מדי שנה בתולה כקורבן, והוא בולע אותה כולה עם עור ושערות. מדי שנה מגרילים את הגורל המר בין נערות בנות ארבע-עשרה והשנה נפל הגורל על בת המלך. לכן המלך יחד עם כל הנתינים מדוכאים מאוד, אבל את הקורבן חייבים להביא לדרקון.
הרועה ריחם על הנערה היפה והלך אחרי הכרכרה. זו נעצרה בסוף לרגלי הר גבוה. הנערה ירדה ולאט הלכה לקראת גורלה. העגלון, שראה כי הרועה רוצה ללכת אחריה, הזהיר וניסה לעצור בעדו, אך הצעיר לא ויתר. כשהם הגיעו למחצית המדרון על הפסגה הופיע הדרקון, מפלץ איום, בעל קשקשים, כנפיים וטפרים חדים ברגיו. מפיו זרמה גופרית בוערת, והוא רצה כבר להתנפל על הקורבן, כשהרועה קרא "קרע אותו" ומיד הכלב השני התנפל על הדרקון, נשך בבטנו הרכה הפיל על הארץ וקרע אותו לגזרים. הכלב אכל את הדרקון כולו פרט לשיניים אחדות, אותן הרועה הכניס לכיסו.
בת המלך התעלפה מרוב פחד ושמחה, אבל הרועה איישש אותה ועכשיו היא נפלה לרגליו וביקשה שיבוא אתה לאביה, שיגמול לו ביד נדיבה.
הצעיר אמר שבינתיים הוא עוד רוצה לראות קצת עולם, אבל יחזור תוך שלוש שנים. הוא נשאר עם ההחלטה הזו. הנערה עלתה שוב על הכרכרה כדי לחזור הביתה, והצעיר הלך בדרך אחרת.
אחרי שהצעיר נעלם לעגלון בא רעיון זדוני. הם עברו על גשר שמתחתיו זרם נהר גדול ואז הוא פנה לבת המלך באומרו "המציל שלך הלך לו ולא רצה לקבל את גמולו. יהיה יפה עם תגרמי אושר לאדם מסכן. אמרי לאביך שאני השמדתי את הדרקון. אם לא תסכימי לכך אזרוק אותך כאן לתוך הנהר, ואיש לא ישאל עליך יותר, כי יחשבו שהדרקון בלע אותך."
הנערה בכתה והתחננה, אבל לא היו לה ברירות

רבות. בסוף היא נשבעה שתציג את העגלון כמציל שלה ולא תגלה לאיש את האמת. הם חזרו לעיר ושם כולם שמחו מאוד, הורידו את הדגלים השחורים מהמגדלים והחליפו אותם בדגלים צבעונים, והמלך חיבק את בתו ואת המציל המדומה שלה.
"לא רק הצלת את בתי" אמר המלך "אלא שחררת את הארץ כולה מאסון גדול. לכן מגיע לך תגמול. תקבל את בתי לאישה, אבל מאחר שהיא עדיין צעירה, נערוך את הנישואים רק בעוד שנה."
העגלון הודה, ובינתיים הלבישו אותו בבגדים יפים, ונתנו לו תואר אצילות עם כל הכבוד הקשור בכך.
בת המלך נבהלה ובכתה מאוד כשנודע לה הדבר, אך לא יכלה להפר את שבועתה. כשעברה שנה היא ביקשה שיתנו לה להמתין שנה נוספת לפני הנשואים ואחרי שעברה השנה הזו נפלה לרגלי אביה ובדמעות ביקשה עוד דחייה, כי זכרה את דבריו של המציל האמיתי שלה.

למלך קשה היה לעמוד בפני בקשותיה והסכים לדחייה נוספת, אך אמר שזו תהיה הדחייה האחרונה. השנה עברה מהר והוחל בהכנות לחתונה. בכל המגדלים הונפו דגלים אדומים והעם שמח, צחק ורעש.
ביום החתונה הופיע בעיר איש זר עם שלושה כלבים. הוא שאל על סיבת השמחה ואז נודע לו כי בת המלך עומדת להתחתן עם מי שהרג את הדרקון היום. האיש הזר הכריז על החתן המיועד כנוכל שמתחזה במעשיו לא שלו, אך אז הוא נעצר על ידי שומרים, נכבל בשרשראות כבדות והוכנס לכלא, אחרי סורגי ברזל.
הוא שכב שם על חבילת קש וחשב על גורלו המר, כששמע פתאום את יללת כלבים. הוא נזכר בכלבים שלו וקרא "שבור ברזל ופלדה!" ומיד, בחלון המסורג, הופיעו כפות של הכלב השלישי. הסורגים נשברו, הכלב פרץ פנימה, קרע את השרשראות מרגלי הצעיר וקפץ שוב החוצה, כשאדונו אחריו.

עכשיו, כשהיה כבר חופשי, החליט לא לוותר לנוכל. הוא קרא לכלבו "הביא אוכל!" וזה הופיע מיד עם מגש מלא מאכלים נהדרים. הוא שלח אותו אל אולם האירועים, שם נערכה מסיבת החתונה. המלך ישב לשולחן עם כל אנשי חצרו ועם בתו וחתנה. כשהכלב הופיע עם מגש המאכלים בת המלך הכירה אותו והבינה שזה סימן משמיים. היא ביקשה להתבודד לרגע עם המלך וסיפרה לו את הסוד שלה.
המלך שלח אחד המשרתים יחד עם הכלב והם הביאו את הזר לעולם. העגלון לשעבר החוויר כשראה את הרועה, נפל על ברכיו וביקש רחמים. בת המלך הכירה בזר את המציל האמיתי שלה, והוא יכול היה גם להוכיח את האמת הודות לשיני הדרקון שהחזיק עדיין בכיסו.
את העגלון כלאו במרתף לח וחשוך והרועה תפס את מקומו ליד בת המלך. הפעם היא כבר לא ביקשה דחייה נוספת, והחתונה נערכה מיד.
כאשר הזוג הצעיר השתכן בארמון המלך נזכר הרועה לשעבר באחותו ורצה לחלק את אושרו אתה. הוא שלח מרכבה והיא הובאה אליו אחרי זמן קצר.
אזי אחד הכלבים התחיל לדבר בקול אנוש "זמננו עבר. אינך צריך אותנו יותר. נשארנו כאן רק להיווכח שלא תשכח את אחותך." ומיד שלושת הכלבים הפכו לשלושה ציפורים ונעלמו בשמיים.